

РЕШЕНИЕ

№ 6456

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 28.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8889** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран с жалба от С. Е. С. срещу Решение № 3305-40-40/08.07.2024 г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата на С. срещу разпореждане № [ЕГН] от 05.06.2023 г. Излага съображения за незаконосъобразност на акта и моли същият да бъде отменен като такъв. Представя подробни писмени бележки. В съдебно заседание възразява срещу присъждането на разноски на ответната страна.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, чрез юрк. С., в съдебно заседание и в депозираните писмени бележки оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 16.06.2022 г., чрез системата за електронен обмен за социалноосигурителна информация, от норвежката институция е постъпил в НОИ структуриран електронен документ (СЕД) Р2000 „Искане за пенсия за старост“ (л. 14). От СЕД е видно, че жалбоподателят е подал заявление в норвежката институция на 17.02.2022 г.

С писмо изх. № 2207-10-968#1/06.07.2022 г. (л.23) жалбоподателят е уведомен, че следва да представи всички документи, които притежава за доказване на българския осигурителен стаж – трудова книжка, осигурителна книжка, Удостоверения обр. УП-3/УП-30, военна книжка, както и удостоверения, издавани от Осигурителен архив

– УП-13 и УП-15.

На 27.07.2022 г. със СЕД Р900 (л.24) норвежката институция е изпратила на НОИ сканирани копия на български документи за стаж.

Пенсионният орган е установил, че жалбоподателят има придобит български стаж с продължителност 03 г. 01 м. и 17 дни. П. норвежки стаж със СЕД Р5000 (л. 20) е с обща продължителност 21 г. 11 м. и 24 дни, и обхваща времето от 27.12.1986 г. до 31.12.2020 г. (с прекъсвания). В него са включени периоди на пребиваване, на дейност като наето лице и като самостоятелно заето лице. Удостоверените периоди на пребиваване и едновременно като периоди на задължително осигуряване са били зачетени само веднъж, поради липса на основание припокриващото се време да се зачете в продължителност, по-голяма от календарната. Така сумирани българският и норвежкият стаж са с продължителност от общо 25 г. 01 м. и 11 дни. Към датата на заявлението жалбоподателят е навършил 61 г. 11 м. и 10 дни.

С Разпореждане № [ЕГН] с изх. № 2202-50-968#8/05.06.2023 г. е отказано на жалбоподателя отпускане на исканата лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/. Прието е, че жалбоподателят няма необходимата възраст от 64 години и 05 месеца и необходимия осигурителен стаж за 2022 г. – 39 год. 02 мес., за 2023 г. няма навършена възраст 64 години и 06 месеца и осигурителен стаж 39 години и 04 месеца, съгласно чл. 68, ал. 1-2 КСО. Предвид чл. 68, ал. 3 КСО е прието, че жалбоподателят няма необходимата възраст 66 години и 10 месеца за 2022 г. и 67 години за 2023 г.

Разпореждането е обжалвано пред управителя на НОИ, който се решение № 3305-4040/08.07.2024 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна.

От правна страна съдът намира следното:

Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 4, вр. чл. 37, ал. 3 КСО и с оглед Решение за избиране на подуправител на НОИ от 29.07.2016 г. на Народното събрание (л. 49). Представени са доказателства за отсъствието на управителя на НОИ (л.59) – паметна записка от 01.07.2024 г., в която е отбелязано, че при отсъствието на управителя неговите функции ще се изпълняват от подуправителя. Видно от молба на ответника от 26.09.2024 г. /л. 48/ към датата на издаване на атакуваното решение управителят на НОИ е би определен в състава на служебното правителство за служебен Министър на труда и социалната политика, като този факт е и общоизвестен. Цитирани са и конкретните укази за назначаването му.

Съгласно чл. 37, ал. 1 КСО управителят и подуправителят на Националния осигурителен институт се избират от Народното събрание за срок четири години. До три месеца преди изтичането на мандата на управителя и подуправителя Народното събрание избира нови управител и подуправител. В случай че до изтичане на мандата на управителя и подуправителя не е осъществен нов избор, те продължават да изпълняват своите правомощия до провеждането му. Според ал. 3 при отсъствие на управителя неговите функции се изпълняват от подуправителя. Няма спор, че Народното събрание не е провело избор за нов подуправител, след изтичане на мандата на В. К. – Н., поради което същата все още заема тази длъжност и продължава да изпълнява правомощията на подуправител на НОИ. Решението е издадено на 08.07.2024 г., когато управителят на НОИ е бил в неплатен отпуск, тъй като е бил служебен министър, поради което и правомощията на управител следва да се изпълняват от подуправителя съгл. чл. 37, ал. 3 от КСО и с оглед изричното отбелязване на това обстоятелство в паметната записка от 01.07.2024 г. С оглед цитираните разпоредби и обсъдените доказателства, решението се явява издадено от

материално компетентен орган, а възражението на жалбоподателя в тази насока се преценява като неоснователно.

При издаване на атакуваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК, като е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая. По искане на жалбоподателя са събрани доказателства, които са изискани от норвежката институция – доказателства за потвърждаване на стажа и в тази връзка е получен СЕД Р5000, в който е удостоверен стаж за периода 27.12.1986 г. – 31.12.2022 г., възлизащ на 36 г. 00 мес. и 05 дни. До датата на заявлението – 17.02.2022 г., изчисленият стаж е в размер на 35 г. 01 м. и 21 дни.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

Между страните няма спор по отношение на фактите. Спорът е правен и касае правото на жалбоподателя на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съгласно чл. 68, ал. 1 КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва: 1. до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. - с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст; 2. до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. - с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст. Според ал. 2 от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете.

В случай, че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

В конкретния случай на жалбоподателя е зачетен чужд осигурителен стаж в размер на 35 години 01 м. и 21 дни. С оглед на това е издадено разпореждане за отказ от отпускане на исканата пенсия, тъй като жалбоподателят не отговаря на изискванията за възраст през 2022 г.

Към датата на заявлението е установено, че жалбоподателят няма навършена възраст от 64 години и 05 месеца, както и осигурителен стаж от 39 години и 02 месеца. Поради това няма как да му бъде отпусната пенсия по чл. 68, ал. 1 и ал. 2 КСО. Също така към датата на заявлението неприложима се явява и разпоредбата на чл. 68, ал. 3 КСО, изискваща навършени 66 години и 10 месеца.

Неоснователно е възражението, че НОИ неправилно приема заявлението пред осигурителните власти на Н., като касаещо българската пенсия. Съгласно чл. 50 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на ЕП и на Съвета всички компетентни институции определят правото на обезщетение, съгласно всички законодателства на държавите-членки, на които заинтересованото лице е подчинено, при подаване на заявление за отпускане на пенсия, освен ако заинтересованото лице изрично поиска отлагане на отпускане на обезщетения за старост съгласно законодателството на една

или повече държави-членки. Няма данни да е поискано отлагане от жалбоподателя на българската му пенсия, респ. преценката на българският осигурителен орган.

Представените от жалбоподателя документи не водят до друг извод, тъй като от една страна съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му съгл. чл. 142, ал. 1 АПК, а от друга жалбоподателят няма необходимата възраст, поради което дори да бъде зачетен стажът от 01.06.1985 г. до 30.09.1985 г., това няма да доведе до придобиване право на пенсия. Освен това, този стаж е предмет на друго административно производство, което няма данни да е приключило – същото е образувано по заявление на жалбоподателя от 07.10.2024 г.

Следва да се посочи, че на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с разпореждане от 15.01.2025 г., считано от 07.10.2024 г., в каквото смисъл е и неговото желание, изрично посочено на стр. 2 от жалбата /л. 5/. Размерът на тази пенсия не е предмет на настоящото производство, каквито възражения жалбоподателят направи в съдебно заседание.

В обобщение съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен за това административен орган, в предвидената от закона форма, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили процесуалните права на лицето, а материалният закон е приложен правилно.

Като последица от неуспешното оспорване на административния акт, съдът следва да уважи своевременно направеното от ответната страна искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, жалбоподателят следва да заплати на НОИ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно АПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е. С. срещу Решение № 3305-40-40/08.07.2024 г. на Управителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата на С. срещу разпореждане № [ЕГН] от 05.06.2023 г.

ОСЪЖДА С. Е. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национален осигурителен институт сумата в размер на 100.00 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: